نقاشی و شخصیت کودک

اشتراک در شبکه‌های اجتماعی:
آدرس صفحه: https://mav

[1]

کودک با تمام وجود شخصیت ذهنی و عاطفی خود را نقاشی می کند؛ این شخصیت در چگونگی ترسیم خط ها، طرز استفاده از فضا، فقدان بعضی از قسمت های نقاشی، انتخاب رنگ ها و در خود موضوع-اگر به او تحمیل نشده باشد- نمایان می شود.

اگر زبان نقاشی های کودک را بدانیم، متوجه می شویم که در متن شکل و ساخت نقاشی ها، زوایای از شخصیت او نهفته است. بعضی از موضوع های نقاشی برای تحلیل، ساده تر از بقیه است زیرا مدت دارازی ست که روان شناسان، آن ها را بررسی کرده اند.

درک و فهم نقاشی های کودک و چیزی که او می خواهد بیان کند. برای والدین و مربیان، بسیار لازم است. در این قسمت، به تحلیل های روان شناسان از نقاشی های کودکان با موضوع هایی چون آدمک، خانه، درخت، خورشید و ... اشاره داریم.

آدمک

هنگامی که کودک، شکل آدمی را می کشد، پیش از هرچیز، شکل خود یا درکی که از بدن خود با تمایلاتش دارد را بیان می کند. در واقع، بین بعضی خطوط آدمک نقاشی شده و خصوصیات روانی و جسمی کودک که آن را کشیده ارتباطی مشخص وجود دارد. اگر اعضای آدمک در مجموع متناسب باشد، احتمال بسیاری وجود دارد که کودک کاملاً سازگار باشد. بر عکس اگر آدمک، برای نمونه در اندازه ای بسیار کوچک یا در گوشه ای از کاغذ کشیده شده باشد، به معنای این است که کودک خود را کم ارزش و از دیگران پایین تر می داند. اگر این کم بها دادن به خود، در چندین نقاشی کودک ادامه پیدا کرده باشد، نشان دهنده ی خجالتی بودن اوست که ممکن است تا حد تمایل به ناپدید شدن نیز پیش برود. در نقاشی، فقدان دست و بازو نیز علامت کم بها دادن به خود و احساس ناامنی ست.

کودکانی که خود را بالاتر از بقیه می دانند، آدمک هایی با اندازه های بزرگ رسم می کنند؛ این نوع نقاشی، مخصوص کودکانی ست که اختلال عاطفی دارند یا به طور معمول کودکانی زودرنج و حساس اند که همیشه فکر می کنند به آنان ظلم می شود. وجود این نوع آدمک های بزرگ در نقاشی کودک، آنان را در قضاوت های شان، آشتی ناپذیر و سرسخت جلوه می دهد.

بنابراین، شکل ساده ی آدمک-خواه تنها و خواه در میان مجموعه ای از چیزهایی دیگر- بیان کننده ی مشخصات جالبی از شخصیت کودک است.

خانه

خانه، نماد پناهگاه و هسته ی اصلی و گرمی خانوادگی ست که ممکن است مورد علاقه یا تنفر کودک باشد. خانه هایی که کودکان ترسیم می کنند، ممکن است دارای باغچه، گل، درهای بزرگ، پنجره، پردهای رنگین و دودکش بخاری باشد؛ اگر احساس کودک این است که در داخل این خانه، زندگی سعادتمندی وجود دارد، خانه را دلباز نشان می دهد. برعکس، ممکن است خانه بدون در ورودی و دلگیر؛ به گونه ای که از بقیه ی خانه ها جا مانده با دیوارهای بلند، ترسیم شود که نشان دهنده ی احساس کودک درباره ی روابط نامطلوب درون خانه است. در هر حال، کشیدن این نوع خانه ها در سنین مختلف، معانی گوناگونی پیدا می کند؛ در سنین 5 تا 8 سالگی، نماینده ی خجالتی بودن کودک و وابستگی شدید او به مادر، پس از 8 سالگی، نماینده ی احساس خود کوچک بینی و تنهایی کودک و در نوجوانی، نشان دهنده ی شرم و حیای بیش از حد اوست.

خورشید

تصویر خورشید بیان گر امنیت، خوشحالی، گرما و قدرت و به نظر برخی پژوهندگان، نماد پدر نامطلوب است. وقتی رابطه ی کودک وپدر خوب است، همیشه خورشید در نقاشی های کودک به طور کامل در حال درخشیدن نمایش داده می شود و هنگامی که این ارتباط مطلوب نیست، خورشید در پشت کوه ناپدید است. اگر کودک از پدرش بترسد، خورشید به رنگ قرمز تند یا سیاه که اضطراب اور است، کشیده می شود. با وجود این، نحوه ی نمایش خورشید مانند سایر موضوع های نقاشی، ممکن است به حال و حوصله ی لحظه ای کودک و نه به تفاهم یا عدم تفاهم او و پدرش بستگی داشته باشد؛ بنابراین بیش از هر قضاوت و تعبیری در این مورد، بهتر است چندین نقاشی کودک بررسی شود تا دریابیم که آیا این پدیده مرتب تکرار می شود یا نه و آن گاه به تحلیل آن بپردازیم.

منبع: «روان شناسی بازی» «دکتر محمد علی احمدوند»

گردآوری و تنظیم: لیلا معینی

کارشناس روان شناسی عمومی

عضو انجمن روان شناسی ایران

مجله شادکامی وموفقیت شماره 74 فروردین 88

برچسب‌ها:
نقاشی،کودک [2]

نشانی منبع:https://mava.iki.ac.ir/node/785

پیوندها
https://mava.iki.ac.ir/files/images/articles/111111111112.jpg [2] [1]
https://mava.iki.ac.ir/tag/%D9%86%D9%82%D8%A7%D8%B4%DB%8C%DA%A9%D9%88%D8%AF%DA%A9

□□□ □□□□ □□ □□□□ □□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□ □ □□□ □□□ □□□.